

Turelliana

Lyrisk

Af
FINN STEIN LARSEN

Dan Turell: Karma Cowboy. 2. udgave. 160 s. Kr. 32,00. Gyldendals Tranebøger.

Dan Turell: Alhambra blues. 175 digte. Upag. Kr. 88,00. Borgen.

Dan Turell: Onkel Danny fortæller på talløse opfordringer. 214 s. Kr. 128,00. Borgen 1982.

EN GAMMEL, god digtsamling af Turell er blevet beklippet, omredigeret og genudgivet i billigudgave: Karma Cowboy fra 1974. »Og dette kalder inderne Karma Yoga: At være hvad man gør, at gøre hvad man er, og derved intet være, og derved gøre alt«. Cowboyen er nok den vestlige verdens helt konkrete, stoiske pendant til denne østlige visdom.

Andre af de fremmedartede begreber, der danner ramme i Turells digtsamling er det japanske LI, der betyder organisk form, modellen for en række enkle sanset-lyrisk-filosofiske sentenser i bogen. Det lyder nok lidt tungt, men er det i grunden ikke. Bogen er *inspireret*, fra de kønne punkdigte, der er som strandsten i hånden, til de store strømmende hymner, hvor en ung, klog, skrivelysten mand fra 70'ernes København samler sin forunderligt mangfoldige verden om sig i rå og poetiske kollager. Senere analyserer han den, stiller diagnoser og udsteder en forholdsordre af stor simpelhed: *Vær venlig*. Det kunne næsten være Brecht (Freundlich sein), men det er nu et prægtigt, rungende ekko af Allen Ginsbergs »Who to be kind to«.

□

DER ER intet besvær ved at kende den samme mand bag dette års digtsamling, hvis flotte spanske navn skyldes, at poeten bor på Alhambravej. Vi møder samme skarpe iagttagelsesevne, samme lette bevægelighed, samme udtryks-trang, alt skal give tone, intet er så bittelid, at det ikke kan konverteres til et digt: Mor-

genmadens bacon og æg, en spadseretur med Peder Bundgaard, et regnvejr, babys åbne mund.

Men det er ikke mere livet om at gøre, som i den gamle Karma Cowboy. Selvindsig er ikke målet, den har han nok af, monstret Fingerstein, som han kalder sig, evigt fordømt til at gøre de hvide sider sorte af tryksværte. Det er der ingen mystik eller metafysik ved. Digte er forskelligt farvede hønseringe, en pudsighed, en sproglig vending kastet op i luften, så den spiller i solen, en filosofisk kynisme.

Dagbogsprincippet holder tingene løseligt sammen. Digtenes ærinde ligger i forfatterens monstrose skrivekløe. Også læseren føler en velbe-

Dan Turell — han overanstrenger sig ikke denne gang.

gelig kløe og kildren, men han mættes ikke. Turell kalder selv bogen en »mellanbok«, hvorfor skulle læseren da ikke gøre det?

□

DEN SIDSTE Turell i denne omgang er tredje bind i serien »Onkel Danny fortæller« —

tribini-agtigt lanceret med tilføjelsen »på utallige opfordringer«, en blandet landhandel af digte, artikler, rejserapporter, notater, skitser og noveller.

Heller ikke her må læseren gabe for højt, når han går i gang. Men hvis han stiller med en forventning om en vågen, velskrivende journalists con amore-strejftog, bliver han ikke skuffet. De fører ind i litteraturen (Keats, Ferlinghetti), ind i skribentens nu-liv (rejser til Malta, Gardasøen, barnets udvikling), ind i erindringen (farmors død, en dreng fra Vangede).

Turell er en underholdende fortæller, der kan sit kram; tilrettelægning af spændingsforløb, timing af pointer, filtrering af de væsentlige ting i en sag. Han overanstrenger hverken sig selv eller læseren. Det formår han dog også, men han gør det ikke denne gang.

WeekendAvisen, 3. juni 1983